

ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. o změně druhého odstavce § 225 c. ř. s. nemají soudní prázdniny na počátek a uplynutí konečných lhůt v oprávněném řízení proti rozsudkům pro zmeškání a pro uznání vlivu. Předpis ten se vztahuje nejen k odvolání, nýbrž také k dovoláním a k rekursům, zkrátka ke každému oprávněmu prostředku za celého sporného řízení ve všech stolicích proti rozsudkům naznačeného druhu (srov. rozhodnutí čís. 8707, 8121, 5565 sb. n. s.).

Čís. 9321.

Právo a povinnost poddlužníka platiti zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku vymáhajícímu věřiteli trvá, pokud poddlužník neobdržel usnesení o zrušení přikázání k vybrání nebo exekuce, nebo pokud se zcela spolehlivě o něm nedověděl. Nestací pouhé sdělení dlužníka poddlužníku, že jest exekuce zastavena, aniž záleží na tom, zda byl vymáhající věřitel již uspokojen nebo slíbil sečkání. Placením celé zabavené a přikázané pohledávky vymáhajícímu věřiteli sprostil se poddlužník dluhu, třebas vymáhaná pohledávka nedosahovala výše zabavené a přikázané pohledávky.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv I 1415/29.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaných zrušení pachtovní smlouvy a vyklizení pachtovních předmětů proto, že žalované nezaplatily včas, dne 1. srpna 1928, pokud se týče ani do podání žaloby pachtovné, v kterémžto případě jest žalobkyně podle smlouvy oprávněna žádati do měsíce vyklizení pachtovních předmětů. Žalované namítly, že pachtovné nemohly zaplatiti, poněvadž bylo u nich jako u poddlužnic zabaveno pro pohledávku berního úřadu v P. a o zrušení exekuce nebyly až do podání žaloby soudem vyrozuměny. Pachtovné zaplatily ještě před podáním žaloby bernímu úřadu v P. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka vytýká neprávem odvolacímu rozsudku nesprávné posouzení právní. Netřeba rozhodovati ani o tom, zda žalobkyně byla oprávněna přes zabavení a přikázání k vybrání pohledávky nájemného domáhati se zrušení nájemní smlouvy z důvodu nezaplacení v čase určeném smlouvou, t. j. 1. srpna 1928. I když jí přísluší podle smlouvy právo na zrušení nájmu pro neplacení včas, třebas pohledávka z nájemného byla zabavena a přikázána k vybrání, lze toto právo uplatniti jen, když žalované byly v prodlení. To dovolatelka sama správně podotýká. Ale proti žalobkyni nebyly žalované v prodlení, ona sama žalobkyně je požádala, by zabavenou pohledávku vyplatily jí, a by neplatily vymáhajícímu věřiteli proto, že exekuce bude zastavena. Prodlení nemohlo nastati potud, pokud o zrušení exekuce nebyly žalované bezpečně uvědo-

měny, zejména doručením zrušovacího usnesení. Na tomto stanovisku setrvala žalobkyně až do listopadu a do podání žaloby. Žalobu o vyklizení neopřela žalobkyně o to, že nájemné nebylo zaplaceno včas podle smlouvy vymáhajícimu věřiteli, nýbrž o to, že nebylo zaplaceno včas jí po zrušení exekuce. Právo i povinnost poddlužníka platiti zabavenou a přikázanou pohledávku vymáhajícimu věřiteli trvá, pokud poddlužník neobdržel usnesení o zrušení přikázání k vybrání nebo exekuce, nebo pokud zcela spolehlivě se o něm nedověděl. Usnesení o zrušení exekuce bylo žalovaným doručeno teprve 19. ledna 1929 a proto byly oprávněny do této doby platiti bernímu úřadu; placení tomuto úřadu platí podle §§ 313 a 308 ex. ř. jakoby bylo zaplaceno dlužníku, tedy žalobkyni s tím účinkem, že dluh placením takovým zanikl. Pouhé sdělení žalující dlužnice žalovaným poddlužnicím, že exekuce jest zastavena, neznamená zcela bezpečnou vědomost dlužníka o zastavení exekuce neb o zrušení přikázání k vybrání. Poddlužník se nemusí na takové sdělení spolehnouti a vydati se nebezpečí, že v případě nesprávnosti sdělení bude nucen platiti po případě znovu vymáhajícimu věřiteli. Že se žalované jinak bezpečně dověděly o zrušení exekuce, dovolatelka v dovolání již ani neuplatňuje, nižší soudy to ani nezjistily, zejména ne, že žalovaným bylo již v listopadu (15. listopadu) bezpečně sděleno berním úřadem, že exekuce jest zastavena, nýbrž zjistily pravý opak. Žalované tedy nebyly v prodlení ani proto, že nezaplatily nájemné včas podle smlouvy (dne 1. srpna 1928) bernímu úřadu, a to proto, že žalobkyně sama žádala, by tomuto úřadu neplatily, a setrvala na tomto stanovisku až do podání žaloby, žalované nejsou však v prodlení ani proto, že neplatily žalobkyni přímo na její vyzvání ze dne 25. října 1928 spojené s oznámením, že exekuce jest zrušena, ježto tímto oznámením o zrušení exekuce nenabýly bezpečné vědomosti. Neprávem se dovolatelka domnívá, že jejím sdělením o zrušení exekuce ze dne 25. října 1928 padlo původní ujednání o tom, by žalované bernímu úřadu neplatily. Vždyť v tomto dopise sama zase trvá na tom, by nebylo placeno bernímu úřadu, nýbrž jí, protože exekuce jest zrušena. Rovněž neprávem pokládá dovolatelka za to, že placením bernímu úřadu v listopadu nebylo odčiněno prodlení. Tento názor byl vyvrácen již shora, pokud dovolatelka jej opírá o to, že berní úřad nesměl přijati placení následkem dřív povoleného zrušení exekuce. Pokud žalovaným nebylo doručeno usnesení o zrušení exekuce nebo přikázání k vybrání nebo pokud o něm nenabýly bezpečné vědomosti, byly oprávněny platiti bernímu úřadu. Zda byl vymáhající věřitel dříve uspokojen, nebo slíbil sečkání, jest věcí, jež se netýká poměru žalobkyně k žalovaným, nýbrž jejího poměru ke státu a proto to nemá v tomto sporu významu. Není správným názor dovolatelky, že placením bernímu úřadu nesprostily se žalované dluhu proto, že vymáhaná pohledávka státu nedosahovala výše zabavené pohledávky její. Přikázání k vybrání opravňuje vymáhajícího věřitele dobývati a přijati celou přikázanou pohledávku (§§ 308 a 312 ex. ř.) a vymáhající věřitel jest povinen to, oč přikázaná pohledávka převyšuje jeho pohledávku, vydati podle § 312 ex. ř. Proto dovolatelka uplatňuje neprávem, že bylo bernímu úřadu pře-

placeno o 28 Kč 91 h. I kdyby bylo touto částkou vsutku přeplaceno, pak by prodlení s tak nepatrným nedoplatkem za daných okolností neodůvodňovalo zrušení smlouvy, protože žalované omlouvá, že platily více, ta okolnost, že jim v příkazovacím usnesení nebyla sdělena částka, kterou mají zaplatiti bernímu úřadu.

Čís. 9322.

Zákon ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách.

Mimo případy zákonem výčetno uvedené nesmí zákonné dávky pojišťovací býti žádným způsobem odňaty oprávněné osobě, a to ani z její vůle (postupem, zastavením) ani proti její vůli (zabavením).

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R II 286/29.)

Vymáhající věřitel navrhl k vydobytí útrat sporu exekuci zabavením a prikázáním jedné třetiny pensijních požitků příslušejících dlužníku jako bývalému úředníku hospodářského družstva s tím obmezením, že dlužníku z celkových pensijních požitků musí zůstatí volný roční příjem 4.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle ustanovení § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. jest převod, zastavení a zabavení nároků pojištěnců a jejich příslušníků, jakož i dávek jen potud přípustné a právně účinné, stane-li se: a) k úhradě nároků osob, které mají zákonný nárok na výživu proti osobám oprávněným k požitkům podle předcházejících ustanovení tohoto zákona až do poloviny dávky, b) k úhradě záloh, které byly dány osobám oprávněným k požitku na jejich vlastní žádost zaměstnavatelem, nositelem pojištění, obcí neb jinou veřejnoprávní korporací na účet pojistných nároků po jich nápadu, ale před jich poukázáním. V projednávaném případě nejde o tyto dva nároky, neboť, jak ze spisu krajského soudu Ck II a 165/26 jest zjištěno, jde o útraty sporu. Že dlužník spadá pod ustanovení tohoto zákona, vidno jest z ustanovení § 1 výše citovaného zákona. Bylo tedy návrh na povolení exekuce zamítnouti, poněvadž podle § 46 výše citovaného zákona zabavení pensijních požitků straňy povinné jest nepřípustné a právně neúčinné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu. Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách (tisk. 1706 posl. sněm. z r. 1928) odpovídá jeho § 46 doslovu § 19 a) zák. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. a § 139 zákona ze dne 9. dubna 1924, čís. 221 sb. z. a n. O prvním ustanovení (§ 19 a) zák. 138/